

paa faste Ejendomme. Jeg tror ikke, det er den Vej, man skulde gaa. Der hersker ude i Befolkningen den Opfattelse, at de fleste af vore Skattelove ere uretsfærdige overfor den besiddelsesløse Del af Befolkningen, og de Skatter, som særlig føles som uretsfærdige, ere de indirekte. Hvis man nu her vilde gaa til at lægge Skatterne mere over paa faste Ejendomme, hvad der for Københavns Kommune vilde betyde en Forøgelse af de indirekte Skatter, vilde man derved lægge de Byrder, som Samfundet maa kræve, over paa den mindre besiddende Del af Befolkningen. Vi have her i København Grundstatten, Arealstatten og Brolægningsskatten, som ganske sikkert ere Skatter paa Ejendomme, men disse Skatter virke som indirekte Skatter, idet det er Beboerne af disse Ejendomme, der gennem deres Husleje maa betale disse Skatter. Ved nu at forøge disse Skatter vilde man for Fremtiden lægge endnu større Byrder over paa en hel Del af Byens Befolkning, som kan henføres under den besiddelsesløse Klasse. De fleste af de Midler, som komme ind ved de Skatter, som svares til Staten, hidrøre jo fra de indirekte Skatter. Saa vidt jeg har kunnet regne ud, vil en Mand, der har 3—4 Børn at forsyrges, komme til i indirekte Skatter at svare Stat og Kommune noget over 100 Kr. om Aaret, og en Mand, som kun har 800 Kr. Indtægt og Familie at forsyrges, hidrager betydelig mere til Statshusholdningen, end en Mand, der ingen Familie har at forsyrges og endnu betydeligere Indtægt om Aaret, til Trods for, at Skatteevnen hos den sidste ubetinget er større end hos den første. Det kan maasse være, at de indirekte Skatter ere de mest bekvemme for Stat og Kommune, idet de ere lettere at faa ind, men retsfærdige ere de ikke, og under alle Omstændigheder ere de dyrere i allerhøjeste Grad for den besiddelsesløse Del af Samfundets Medlemmer. Da vi nu altsaa staa i Begreb med at lovgive paa den direkte Beskatnings Omraade, og man her er saa heldig at have et Skatteobjekt, hvor man er i Stand til nøje at kunne vurdere, hvor Skatteevnen findes, og altsaa vil kunne ligne Skatten paa de Steder, hvor Bæreevnen er størst, mener jeg, at man skulde ved denne Lejlighed søge at gennemføre saadanne Principer, som kunde lette Skatten for den mindre bemidlede Del af Befolkningen og lægge noget mere over paa den Del af Samfundet, som har større Evne til at bære Skatten. I sidste Samling blev der angaaende dette kommunale Beskatningsforslag nedsat et Udvalg, som jeg havde den Ære at være Medlem af. Jeg tillod mig der som Medlem af Udval-

get at stille et Endringsforslag, som indeholdt et Forslag om en Indkomstskat paalignet efter en stigende Skala fra $\frac{1}{2}$ pCt. til 6 pCt. Dette Forslag vilde, hvis det blev gennemført, i sin Virkning haft til Følge, at de mindre Indtægter kunde blive lettede en Del for de Byrder, som de meget daarlig kunde bære, og de større Indtægter vilde ikke i nogen uforholdsmæssig Grad blive belastede, de ville meget godt kunne taale den yderligere Byrde, som dette Forslag vilde paalægge dem, og den Merindtægt, som dette Forslags Gennemførelse vilde give Kommunen, vilde omtrent svare til det, som det Forslag, der her foreligger, vilde være i Stand til at yde. Jeg tillader mig derfor at henvise det ærede Ting til det Endringsforslag, jeg stillede, og som findes i Rigsdagstidende 1890—91, Tillæg B. Sp. 2013, og jeg tillader mig at henstille dette Forslag til Overvejelse af Tinget og det Udvalg, som mulig vil faa med denne Sag at gøre. For saa vidt der kan blive taget Hensyn til de Ønsker og de Principer, som ere nedlagte i dette Endringsforslag, vil jeg anbefale det foreliggende Forslags videre Fremme.

Det. Hansen: Det forekommer mig, at efter de Udtalelser, vi hørte fra den højtærede Minister, var der mellem ham og mig en høj Grad af Enighed til Stede med Hensyn til Principet, hvorefter man burde beskaffe Kommunerne. Det, som Ministeren navnlig fremhævede, var dette, at det, der forlanges ved dette Lovudkast, kun er, at København skal følge Købstædernes Eksempel, skal stilles paa samme Vilkaar, som de øvrige danske Købstæder. Ja, hvis nu Ministeren mente, at det var et godt Eksempel, saa kunde jeg forstaa det, men da Ministeren ligesom jeg mente, at der var en uheldig Ordning af Skattelovgivningen, idet den førte til, at den væsentligste Del af Byrden blev lastet over paa Personerne ved Indkomstskat og Formue- og Lejligheds-skat, og naar Ministeren endogsaa gik saa vidt, at han sagde, at det var en Ulykke for Købstæderne, at der i den Grad overvejende blev lagt Skat paa disse Rilder ved de personlige Skatter, forekommer det mig, at Ministeren maa give mig Ret i, at der ikke er nogen Grund til, at København paa dette Punkt skal følge Købstædernes Eksempel. Det skulde da kun være ifølge Principet om det fælles Skibbrud, at der er noget odisk i, at Københavnerne kun skulle betale 3 pCt., medens man i Aarhus betaler 10 pCt., men som Repræsentant for København skulde det dog være min Bestræbelse at forhindre